

merske in kapelske gorice, govoreč: glejte, ljudje, tje bodo enkrat vsi naši slovenski kraji spadali. In ljudje mu niso ugovarjali in zgodilo se je tako. Gospodar si je kupil sosedovo hišo z gruntom, pa se mu je ta pridobitev tako dopadla, da jo je hodil po dvakrat na dan gledat. Slovenija si je pridobila Prekmurje in ga hodi rada ogledovat. Od daleč in od Ljutomera do zadnje postaje Hodoša, koliko ljudi se je vozilo, da vidijo naselbine svojih starih sester in bratov. Lepi kraji, so govorili, kakor da bi se peljali od Maribora do Št. Ilja itd. In v teh lepih krajih, pri teh dobrih ljudeh in pri njihovih zadovoljivih premoženjskih okolnostih se je pred nekimi leti vnelo kreganje o Sibiriji. No, prišli so k nam s Preka tudi neki mladi ljudje, ki so mislili, da bo tukaj kar huja - haja in ves napredni rep, pa so naleteli na pametno ter mirno ljudstvo in njegovo trezno življenje. V razočaranju so se neki razpisali v naprednem časopisju, da je Prekmurje — Sibirija. Malenkost. Ako bi rekli Makedonija, bi mi pa že zamerili. Ne, ne! Prekmurje ni Sibirija, kakor ni Bela Krajina in ni Suha Krajina.

Mi imamo vsaj desetkrat več gozdov, kakor jih je med Dravo in Muro, pa smo hranili svoje gozdove in so nam vozili stavbeni les še pred 20 leti Štajerci in nas hvalili. V primursko Prekmurje so štajerski očaki hodili kupovat konje z v prosleke vžitimi stotaki. Od Grada so si Štajerci spravljali ceplena drevesca, katera še zdaj dajejo žlahtni sad po ščavniških dolih. K nam na Goričko so še pred 30 leti od tam prihajali redovi vozov po naše slive. In ko naši kupci pridejo po vino na Štajer, jim tam ponudijo meso, toda tudi hitro vprašajo, ako imate s seboj vaš dobri prekmurski kruh. Vi mladi, zato ne imejte Prekmurja za Sibirijo, vi stari pa iz neumnosti mladih ne delajte kozlov. — No, pa le Sibirija! Pa vam naj bo Sibirija! Naš človek je glede kulture in civilizacije med prvimi v

kraljevini. Tega našega naroda pa živi zadaj, to je severno od Murske Soboti, 25 tisoč. Vsi ti prekmurski Goričanci bi se radi posluževali železniške vožnje, pa se je radi nove uvedbe voznega reda ne morejo. Od Kotoribe, Dol. Lendave in Gornje Radgone vozijo vlaki tako, da si en dan tja in nazaj iz Maribora, kjer imaš časa 8 ur za opravke. Za to se je nekdo pobrigal. Naš Hodoš pa je tudi na meji in ima skoro iste kilometre. Pa kako je z njim in 25 tisočimi ljudmi? V Murski Soboti nas ustavijo. Naj si kdo pogleda naš vozni red. Z jutrašnjim vlakom opraviš le v Murski Soboti, s popoldanjim si v Mariboru ob pol 10 ponoči. Ako prideš v jutro iz Maribora, čakaš v Soboti 6 ur, prideš zvečer iz Maribora, čakaš — Soboti celo noč do štirih v jutro. In to mi, ki nas je 25 tisoč s tolikimi uradi, s pogranično četo, s tolikimi pridelki in s toliko živino naj tiho prenašamo? Naš človek se naj vozi iz Beltincev v Puconce šest ur, ko ima peš kraj železnice tri ure?! Enako naj bo: Kotoriba, Dolnja Lendava, Gornja Radgona in Hodoš! — Vi ga. »domačini« in prišleki, to je Sibirija!

Novi list. V Dolnji Lendavi je začel izhajati novi list »Ljudska pravica«. Izdajatelj in urednik je pisatelj Mihael Kranjec. List izhaja začasno dvatedensko. Uredništvo je v Lendavi.

Rakičan. Pri nas so začeli zidati postopje za kmetijsko šolo. Vse naše kmete to zelo veseli, da bodo lahko pošiljali v to šolo svoje sinove.

Grensovc. Griža še vedno razsaja. Umrla sta zopet dve ženski iz Gornje Bistrice. — V četrtek dne 11. oktobra smo videli pri nas še več lastavic, kar se je vsem zdelo čudno, kajti tako pozno lastavice navadno več ni pri nas.

Goderovci. Pri nas je umrla daleč naokrog znani gostilničar in posestnik Franc Štivan.

Gornja Bistrica. Dne 10. oktobra je bila pokopana Katarina Balažič-Copotova v Odrancih. Pokojnica je umrla od epidemije griže. Bila je vredna mati, poznata po celi okolici in od vseh spoštovana, polna kristjanske ljubezni in vedno odprtih rok. Ni bilo reveža, katere-

mu ne bi podarila kos kruha z največjo ljubeznijo je otirala ubogim solze, vedno pripravljena vsakemu pomagati. Duri njene hiše so bile vedno odprte, srce polno sočutja, in malo je mesta za vsakega ubogega in reveža. Pri njenem pogrebu je padlo mnogo solz, ubogi in reveži so zgubili svojo mater in jo zdaj objokujejo. Blagi in dobri materi bodi milostiv večni Sodnik

Boj kletvi!

Preklinjanje spada med tiste grde in obsodbe vredne razvade, ki zavzemajo vedno širše kroge ter se vedno globlje zajedajo v naše ljudstvo. Je to greh, ki ga prepoveduje druga božja zapoved. Kolne tisti, kdor sebi ali drugim stvarjem z besedami želi kaj hudega. To se velikokrat dogaja z zlorabo svetih ali tudi hudobnih imen. Ako se to godi z besedami, ki Boga sramotijo, je to bojkletje.

Kletve ni nikomur v čast, ne posamezniku, ne narodu. Čim več posameznikov je vdanih temu grehu, tem bolj se more govoriti o narodni pregrehi. Kakor kreposti poedincev koristijo skupnosti, tako jo strast in greh posameznikov ponižuje. So gotovi narodi, ki so radi preklinjanja v krogu drugih narodov na slabem glau. Naša dolžnost je, da preprečimo, da pride naš narod ob svoj dober sloves.

Kako potrebna je borba zoper preklinjanje in kako naj se vrši, dokazuje katoliška župnija Veliko Trojstvo blizu Belovara (na Hrvaškem). Pred nekoliko tedni je bila v tej župniji ustanovljena Vojska Srca Jezusovega zoper preklinjanje. Tej borbeni četi je pristopilo doslej že mnogo članov, ki so razvili veliko dejavnost proti tej pregrehi, ki preti postati narodna sramo-

Pisemenost angleških kraljev.

Znana slika predstavlja anglešk. kralja Ivana, kako podpisuje leta 1215 izdano listino, ki je ostala podlaga za razvoj angleškega prava. Kralj Ivan je v najboljšem slučaju napravil na listino tri križe, ker prvi angleški kralj, ki je bil pismen, je bil Richard II. (1377 — 1399), od katerega je ohranjen lastnoročni podpis na listini iz leta 1386, ki je shranjena v državnem arhivu v Londonu.

Hitrostni rekord brzovlaka.

Ekspresni vlak na progi Denver — Chicago je dosegel prednedavnim hitrostni rekord. Vozil je z brz-

kave postave v neizmerni senčnati globini. Ob solnčnem zahodu in vzhodu se je razlegalo kričanje opičjih čred, hreščče so se oglašali papagaji, med tem ko se je slišalo ob vročih dnevnihih urah kakor šumenje oddaljenega morja samo glasno brenčanje mrčesa; sicer pa ni bilo opaziti nobenega gibanja med veličastnimi, velikanskimi debli, ki so se počasi izgubljala v temni daljavi okrog nas.

Največji in najlepši utis je napravil name naravnost čarobni cvet orhidej, katerega smo tolikokrat srečali in vsak je bil drugačen, lepši ter še bolj očarujoče učinkujoč. Ker sem izražal na glas toliko začudenje pri srečanju z orhidejami, mi je rekel naš vodja Davis Graham, da ni nič kaj posebnega, če jaz žarim občudovanja pri pogledu na orhideje, ki so napravile najmočnejši utis celo na kralja Salamona. Prepričan sem bil, da me hoče dobri gospod potegniti, ko vlačil v zvezo svetopisemskega kralja Salamona z južnoameriško orhidejo. Prosil sem ga, naj mi pove kaj o orhidejah, o katerih mi je bilo znano samo ime in to, da cvetejo po pragozdovih ter džunglah kot zajedavke na drugih drevesih. Gospod Graham se je odzval moji prošnji ter razgrnil pred menoj v obširni razlagi vse, kar mu je bilo znanega o tem bajnem cvetu.

Pripevedoval je nekako takole:

»Ko se je pripravljala kraljica iz Sabe, da poseti kralja Salomona, se je domislila, da zlato za tako modrega vladarja nikakor ni primerno darilo. No stotine nasvetov glede obdarovanja je bilo predloženih od okolice kraljice, a nobeden ji ni bil po godu. Slednjič ji je svetovala priprosta dekla orhideje. Kraljica se je oklenila tega nasveta. Pustila je izkopati drevesa, na katerih so rasle orhideje in je peljala seboj kar celo drevje. Njena karavana je zgledala kakor potujoči gozd. Kralj Salomon je duhal nepopisno prijetni vonj orhidej in občudoval barvo, ki je rahla in vendar tako bogata, da je bil modri kralj kar očaran od rajskega cvetja orhidej.

Privlačnost orhidej je preživela večtisočletno dobo. Dragoceno kamenje iz Salomonovih časov je zakopano po grobnicah že davno pozabljenih kraljev, kras orhidej živi še danes.

Cela premoženja izdajajo za orhideje. Eden cvet stane 30 Din ali pa tudi 20.000 Din, kako redek je pač. Iskalci orhidej žrtvujejo celo življenje, da izsledijo le en sam cvet, ki predstavlja posebno redkost. Nabiralci orhidej po džunglah: Južne Amerike, po otokih pod Indijo po Sumatri, Borneo in na Madagaskarju ob Južni Afriki doživijo mnogo več, nego lovci na slone, leve, tigre in gorile.